

Ceļa vēlējums mājup!

Es redzēju, ka cilvēki baudīja kopā būšanu! Mums izdevās radīt mūsu Latviju šo piecu dienu laikā, kur mēs guvām jaunas zināšanas, iespaidus, draugus! Ģimenes ir kopā būšanas laiks un liels darbs ar sevi! Iespēja iegūto paņemt līdzi ceļa somā un

kopt, attīstīt tālāk! Paldies Jums drosmīgajiem par uzdrīkstēšanos un uzticēšanos! Jūs visi esat unikāli un bagāti savā būtībā! Atceramies to un uz tikšanos vēl un vēl un vēl!

Lai Jums visiem laimīgs un viegls mājupceļš un es ceru, ka gan acis, gan sirds liksmos par piedzīvoto.

Ilga Švāne

Dienas plāns

CETURTDIEN, 8. AUGUSTĀ

7.30 Mosties, celties un uz rīta rosmi kārtoties. Tiekamies pie Saieta nama ārdurvīm plkst.8.00.

9.00 Laipni lūgti pie brokastu galda

9.40 Dienas tēma– “Divejādi saule teka” – Sēlija, Rīta TV Saieta nama Nīkšanas telpā

10.00 - 11.30 Noslēguma konference Saieta namā Nīkšanas telpā

11.30 - 12.30 Pakošanās un atvadas

12.30 Izbraukšana uz lidostu, mājupceļš

NEKUR NAV TIK LABI KĀ MĀJĀS

Domājot par bērnības mājām, visas maņas kļūst aktīvas. Sajūtu mīļākās smaržas, iztēlojos, kā garšo dažādi ēdieni, kas manās mājās allaž bijuši cieņā. Jo vairāk domāju, jo vairāk mīļu atmiņu rodas. It kā mazi sūkumi vai ikdienišķas lietas, tomēr tās veidojušas manu izpratni par mājām, vidi, kurā esmu augusi. Un šie mazie sūkumi liek sirdij sisties straujāk. Tirās grīdas, kūpoša frikadeļu zupa bļodiņā, sātigo pīrāgu smarža visos svētkos, piparkūku un mandarīnu aromātu saspēle, spožā liesmiņa malkas plīti un sprakšķošā skaņa, skaļas čalas, svētkiem šeptējoties, apbrīnojama kārtība tēta instrumentu plauktā, klusa dūgošana, svētdienu vannas rituāls, pašlasītas mellenes ar svaigu pienu no kaimiņu gotiņām, kopīgs vakariņu laiks, kūpošas kafijas krūzes uz galda, kopīgi rotātā Ziemassvētku eglīte, košās, mirgojošās svētku lampiņas, gaistošā un plaiksnijošā svecas liesmiņa godos, mīļās rokas, kas pirms gulētiešanas ievīsta kājas un sānus segā, siltā buča uz vaiga, priecīgais “Čau!”, mājās nākot, skaļā čību švīkstoņa, izgludināto drēbju siltums auk-

stos skolas rītos, gādīgais jautājums “ko tu gribēsi apēt?” slimības reizēs, milzīgais grāmatu plaukts, no kura augšējiem plauktiem izķeksēt interesantākās grāmatas, šujmašīnas ritmiskā skaņa, topot jaunam ģērbam, pilnās palodzes ar puķēm, pie pie- res pieliktās siltās mammas lūpas, kas mēra temperatūru, mīļā mammas azote, kurā ierausties, kad krenķi, lielā tēta plauksta, pie kuras turēties, ejot pastaigā, tēta paraksts uz skolas liecības, klusas un smieklu pilnas čalas pēc gaismas izdzēšanas, gulēt ejot.

Laikam ejot, šīs mājās esmu atstāju- si, dibinot jaunu ģimeni un veidojot savu māju sajūtu. To rada sajūtas, ko sniedz sirdssiltums, gādīgums vienam par otru, ikdienas rituāli un tradīcijas. To rada kaut kā darišana pirmo reizi kopā kā ģimenei. Kad bērnības mājas atstātas, par manām mājām ir kļuvusi vieta, kur ir mana ģime- ne, mans vīrs. Vai mana māju sajūta ir mai- nījusies? Nē! Kļūstot par daļu arī no citas dzimtas, manas mājas un to tradīcijas kļūst arvien bagātākas. Dzimtu saplūšana dod pievienoto vērtību mūsu ikdienai, tradīci-

jām, ģimenes gaitām un māju sajūtas kupli- nāšanai. Dziedāšana, skaļa smiešanās, vien- kārša kopā būšana... Viss kopā veido mūsu ģimeni, mūsu mājas, kurās atgriezties, vie- tu, kur nākamībai, priekam un mīlestībai plaukt un zelt.

Iedzīvošanās jaunā vietā nereti prasa lielāku piepūli. Šeit Bergenā jutos kā mājās. Kad pirmajā Norvēģijas dzestrumā saauk- stējās, veselība sašķobījās ne pa jokam. Tomēr par mani šie ir rūpējušies gluži kā mājās – trīs veidu līdzekļi kakla skalošanai, jautājums “kā jūties?” no malu malām, sil- tas zeķes, pienesta tējas krūze. Tad vēl jauši nejauši uzzinu, ka “Pavārnīcas” redaktore ir manas māsīcas vīra krustmāte. Tad jau esam gandrīz rada! Un kā var nejusties kā mājās, ja šie tik labi baro, apčubina un liek justies kā vienam no savējiem?

Uz mājām “velk”, kad ilgāk būts prom, kad fiziskais ķermenis pārguris, kad gribas būt mierā. Mājās ir vismīkstākais spilvens. Tur katrs no mums var būt īsts un brīvs. Lai arī 3x3 man ļoti, ļoti patīk, mājās gribu!

Poga

Piederības koda smalkās stīgas

Vakardiena ar visnotaļ ekstrēmajiem piedzīvojumiem palīdzēja sakārtot galvā dažādās saieta laikā un jau iepriekš krātās pārdomas. Par izešanu no savas komforta zonas un no mājām, par citādo kopības sajūtu, kas visā tajā veidojas, par vērtībām, ko cenšamies iekodēt un atkodēt tautas dziesmās vai diasporas likumā.

Saules, komforta un bagātīgās programmas piesātinātās saieta pirmās dienas diezgan pēkšņi pārsteidza izturības pārgājiens pa dubļainajām kalnu taciņām, izmirkšana un pārsalšana līdz kaulam. Gaidot, kamēr izturīgākie uzkāps kalna galotnē, un kā pingvīniem mēģinot saspieties ciešāk laimīgi uzietajā laivu būdīnā, iezīmējās mazliet citas dzīves dimensijas. Vai vēl ir kaut kas sauss, ko bērniem uzvilkt? Vai mana ķermeņa temperatūra vēl ir pietiekama, lai viņus, sev klāt piespiežot, sasildītu? Kāpēc nolēmu, ka pietiks ar divām bagetēm uz mums trijiem? Kā jutās mana vecmāmiņa ar trim slimiem bērniem pavasara atkusnī Sibīrijā? Kur rodas tādi eņģeļi kā Ritvars un Baiba, kas spēj pamanīt un parūpēties, kritiskā brīdī pienākot un iedodot mums katram pa šokolādes gabaliņam un cepumiņam? Kā tas Ansis blakus jaudā bārstīt jokus un joprojām kūsāt tādā neizsmeļamajā enerģijā?

Laivā atpakaļ jau kļuva vieglāk – pirmkārt, redzot, ka bērni izturēs un nenosals, un, otrkārt, no sirds izbaudot ik mirkli, kad izdevies trāpīt vikingu laivas airus visiem vienā ritmā. Pavilkos līdz Jolantas lipīgajiem smiekliem.

Ja izmešana no laivas var ie-

mācīt peldēt (vai arī neiemācīt), tad izcelšana no "komfortablas peldes pa straumi" un ielikšana vecā senču laivā noteikti māca ne mazāk. Un to var attiecināt ne vien uz vakardienas piedzīvojumiem, bet arī uz lielākiem izaicinājumiem, kad dzīve aizved prom no mājām un lietām, kas pašsaprotami sniegušas komfortu, siltumu un savējo sajūtu.

Mums te bija dažādi aizrautīgi vakara viesi, no kuriem pāris dabūju arī pa vidu bērnu gulēt likšanai dzirdēt (sirsniņš paldies Monikai un Paulam, kas savāca arī manējos, kad biju iegrimusi Julgī lekcijā!). Gaisā virmoja tēmas par tautasdziesmām un tajās iekodētajām vērtībām, par diasporas likumiem, savas valodas un latviskās identitātes saglabāšanu. Nudien, kā mēs vispār saprotam un sajūtam savu piederību?

Te laikam ir atbilde, kādēļ neapzināti gribējās atbraukt uz 3x3 Bergenā no Igaunijas, lai gan varētu taču piedalīties līdzīgā pasākumā Latvijā. Nu, protams, paceļot un pārādīt bērniem Norvēģiju arī gribējās. Tomēr kaut kas vēl iekšā dīdīja...

Mēs esam šeit kaut kādā ziņā līdzīgi. Trimdinieki vai tūristi – visi ceļotāji. Es speciāli lietoju vārdu "ceļotāji", nevis "izceļotāji", pat tad, ja ceļojums iestiepjas mūža garumā un "mājinieki" tevi uztver kā zudušo, kamēr neesi fiziski atgriezies. Manuprāt, ceļošanu no izceļošanas tomēr ļoti būtiski atšķir attieksme.

Esot citā vidē, ir grūti uz lietām nepaskatīties citādi. Arī citādi sajūt savu piederību. Kad bērniībā riteņu braucienos kādam saplīsa riepa, tētis izņēma kameru un iebāza ūdenī, lai redzētu, kur ir caurums (tur nāk burbulīši). Esot citā vidē, pamanām caurumus un to, kas trūkst. Tas parasti nav patīkami. Bet liek ar citu sparū meklēt un rīkoties. Un ļauj precīzāk sajūst to, ko varbūt var saukt par tautasdziesmu kodu, varbūt par latvisko identitāti – precīzāk un skaidrāk nekā mājās. Varbūt to nemaz nav iespējams mājās tā sajūst...

Visu cieņu diasporas likumam,

valsts centieniem rūpēties par sa-
viem tautiešiem un viņu atgriešanos
iespēju robežās! Tā ir ļoti laba un
novērtējuma atbalsta politika. Bet te
vēl kāda lieta – mums ir dzīves uzde-
vumi, kas iemet dažādās situācijās.
Arī kā latviešus trimdā. Pirms dažiem
gadiem pati ļoti spēcīgi piedzīvo-
ju brīdi, kad gribējās savākt visu un
bēgt atpakaļ mājās, bet tad kaut kas
dziļākā līmenī ierunājās un pateica –
"nē, tev ir šeit uzdevums". Neesmu
varbūt to tā ar prātu īsti līdz galam
aptvērusi, bet tā nu ir sanācis, ka
esmu aizvedusi igauņu kori uz lat-
viešu dziesmu svētkiem, savanģoju-
si latviešu korus un publiku uz Tartu
dziesmu svētkiem, rakstījusi uz nošu
lapām vienā un otrā virzienā tulkoju-
mus (jo, kā tad tu to kodu uztversi,
ja nesaproti, ko kurā frāzē izdziedi!).
Un negaidītā kārtā atklājas, ka dzi-
ļāku piederības un vienotības sajū-
tu varam izjust ne tikai ārpus savas
zemes, bet arī ar tiem, kas likās tik
citādāki.

Mana draudzene Zane, nupat
svinot kāzas ar somu, bija parūpē-
jusies (vai viņas draugi bija parūpē-
jušies) atdzejot vienu no senajām
rituāla dziesmām tā, ka pie Latvijas
ozola somu folkloristi to izpildīja so-
miski. Piederīgi jūtās visi, jo kaut kas
svarīgs dziļāks ievibrējās. Līdzīgi šeit
šajās dienās redzu, ka rotkalis atrod
līdzīgus kodus citās kultūrās, zāļu
sieva ar komandu atrod pazīstamās
puķes Norvēģijas pļavās, bet latvie-
šu joki tiek iepīti norvēģu tautas pa-
sakās. Vai mūsu latvietība tādēļ cieš?
Manuprāt, tā šeit iegūst jaunu spēku
un rezonansi. Ja tā nebūtu, mans ne-
pilnus sešus gadus vecais puika pēc
ekstrēmajām ekskursijām līdz pus-
naktij nelēktu latvju dančus, ģimenei
pat neesot tuvumā.

Tas kods ir tik smalks, ka to grūti
nodefinēt likumā un iekļaut prog-
rammās. Bet tas ir sajūtams tādā
pasākumā kā šis. Arī tiem (un varbūt
pat vēl jo vairāk), kas introverti un
smeļ pa mazai drusciņai, neiesaisto-
ties visās aktivitātēs līdz ausīm.

Rasma Rozenberga

Gūt var dodot, gūt var ņemt....

Liela saietā daļa mums visiem pagāja ievirzēs. Kādi iespaidi, kas jauns sajūsts, kas apgūts – to jautāju dažiem saietā dalībniekiem, ko uz mirkli izdodas saķert aiz rokas.

Diāna: Ādas apstrādē, vainagu pišanā, mākslinieks mani zīmēja, un Līga man masēja ausis un rociņas. Vislielāko iespaidu uz mani atstāja vainaga stiepšana. Pārsteigums par to, ka vainagu var nopīt tik stipru, ka, no abām pusēm velkot, tas tiešām nesatrūkst. Tas jau arī liecina par pinējas raksturu. Tur jābūt istam krampim. Pati paspēju pagatavot sev naža maciņu no ādas. Fantastiskas sajūtas. Bija tik interesanti skatīties, kā top dažādas lietas. Žēl, ka bija pārāk maz laika, lai paspētu visu, ko gribās.

Sandra: Ādas apstrāde, puzuru veidošana, mazie iespieddarbi, portrets, rotu kalšana. Lielāko daļu gan tikai paskatījos, bet mazajos iespieddarbos pagatavoju magnētiņu. Meita man uzkala rokassprādzi, bet citādi lielāko daļu pavadīju virtuves ievirzē – putras, galdi, grīdas, trauki – virzīju traukus no galda uz trauku mašīnu.

Daniels: Es eju pie Baibas uz Meža takām, pēc tam uz peldēšanu. Es esmu iemācījies iet pa striķi un labāk peldēt. Visvairāk šeit man patīk spēlēties ar Darjanu un citiem bērniem.

Jefremovu ģimene. Mamma Inga ar mazo Almu apmeklēja Bēbišu skolu un Mazuļu skoliņu, bet pati dodas uz Vides dejām. Inga priecājas, ka tas ir kaut kas unikāls, ko šeit var saņemt un izjust. Tā pieredze, cik fantastiskā veidā tas tiek pasniegts, ieviržu vadītāji iedod daudz vairāk, nekā mēs bijām gaidījuši. Ļoti patīk parunāties ar cilvēkiem, kaut vai vienkārši par dzīvi.

Tētis Jānis stāsta, ka kopā ar ģimeni 3x3 piedalās jau trešo gadu – tā ir iespēja izdzīvot kopā būšanu gan ar ģimeni, gan citiem latviešiem. Šajā saietā ne tikai apmeklēja Rotu kalšanas, Ādas apstrādes un Klinšu kāpšanas ievirzes, bet arī izveidojis savu – Šķīvišu mešanas ievirzi.

Mūrnieku-Bundzenieku ģimene devās prom jau trešdien, priekšā garš ceļš. Paši ir patīkami pārsteigti par to atmosfēru, ko šeit sajutuši. Ceļu uz 3x3 atraduši nejauši, kad meklējuši informāciju, ko varētu darīt vasarā ar abu dēliem, kuriem ir 2 un 3 gadi. Un otrs piesaistošais faktors bija Julgī, kuru noteikti gribējās sastapt un dzirdēt.

Visi kopā piedalījušies visās ar bērniem saistītajās ievirzēs, tikušies ar Zāļu sievu un kaluši rotas. Bija ļoti patīkami pārsteigti par to, cik cilvēki ir draudzīgi un atvērti. Līdzšinējā pieredze bija, ka ārzemēs dzīvojošie latvieši maz komunicē savā strupā, ir vēsi un atturīgi. Arī bērni ir ieguvuši draugus un pavadījuši daudz laika rotaļās ar citiem bērniem.

Laila un Jānis Kirmuškas piedalījušies rotu kalšanā, muzicēšanā, braukšanā ar kanoe, dančos, visās ēdienreizēs, bērnu dančos līdz uzvarošām beigām. Piedalījās arī bērnu zaglī, bet diemžēl neuzvarēja.

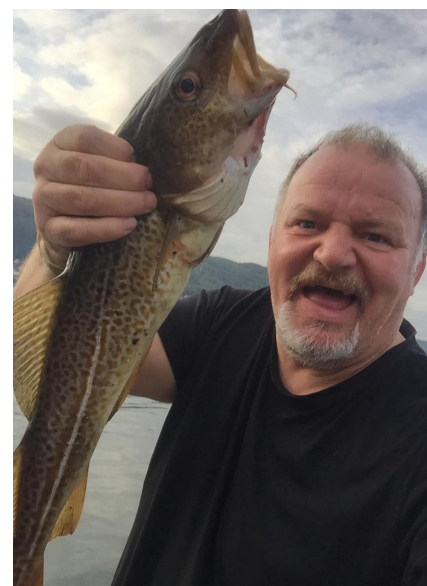
Makšķerēšanas ievirzē Jānis noķēra piecas zivis – divas paturēja, vienu atdeva krabjiem, bet atlikušās ziedoja Norvēģijas fjordu dieviem. Laila gan piebilst, ka patiesībā Jānis gribēja ziedot viņu, bet pēdējā brīdī demokrātiski izlēmis, ka dieviem vajagot jaunāku un smukāku, un skumju sirdi atdevis zivis. Pēc tam Jānis izveidojis Latviskās virtuves ievirzi – pats cepa, pats ēda savas divas zivis.

Abi kopā piedalījušies Vakara pasacīņas ievirzē. Esot kārtīgi no visām pusēm iepazīnuši Norvēģu pasakas. Jānis atzīst, ka šajā ievirzē bijuši ārkārtīgi talantīgi un pašizliedzīgi ievirzes vadītāji. Nenovērtējami cilvēki. Un vislabākā sajūta, ka pasacīņa domāta mazajiem, bet atnāk arī visi pieaugušie.

Ak jā, un arī Teātra ievirzē piedalījušies, kur visi dalībnieki brīnišķīgi aktieri un izceļas ar lielu sirsnību. Un tā tikai no malas liekas, ka tas ir viegli. Bet patiesībā ir nepieciešama pacietība, iecietība, uzdrīkstēšanās, daudz jāmācās, tas ir kā lekt aukstā ūdenī, bet zināmā vietā. Jāprot ļauties. Īstas ziepes ir tad, ja pirms izrādes nav satraukama.

Laila piebilst, ka bija tik forši ar kanoe braukt iekšā lietū un saņemt siltu gāzienu, visi kopā iekšā stihijā, tas bija kā atgriešanās bērnības sajūtās. Viss kopā deva lielu prieku, visu gribējās ilgāk un vairāk. Jānis piebilst, ka šis bija optimālais dalībnieku skaits, katru var iepazīt un ar katru aprunāties. Un vēl – ļoti garšīgi, lai gan gribētos vēl norvēģu lasi un kūku.

Liāra Ozola

Frekhaug - mūsu mājas Norvēģijas 3x3 laikā

Frekhaug ir ciemats gleznainā vietā, apmēram 30 km uz ziemeļiem no Bergenas pilsētas centra, Salhusas fjorda malā, Meland pašvaldībā. Cīematā ir apmēram 3000 iedzīvotāju. Šī skaistā vieta ir arī punkts, kur sastopas Ziemeļhordalande un Bergena. Par savienojuma vietu tiek uzskatīts 1610 metru garais Ziemeļhordalandes pontonu tilts, kas, starp citu, ir garākais brīvi peldošais šāda veida tilts pasaulē. Meland ir viena no starujāk augošajām pašvaldībām Norvēģijas karalistē. To nodrošina ne tikai Bergenas tuvums ar labām darba iespējām, bet arī pašas pašvaldības centieni nodrošināt labvēlīgu vidi uzņēmējdarbības sekmēšanai. Varētu pat teikt, ka pati daba ir parūpējusies, lai šajā vietā cilvēkiem gribētos atbraukt un palikt uz dzīvi – šeit ir fjordi un kalni, meži un iekšējie ūdeņi, sekli līči un atklāti līdzenumi, citiem vārdiem sakot, daba, kas aicina uz mieru, atpūtu un arī dažādām aktivitātēm brīvā dabā.

Frekhaug atrodas arī lielākā tautas augstskola valstī – Ziemeļhordalandes Tautas augstskola (Nordhordland Folkehøgskole), vieta, kur mēs visas šīs dienas baudījām Norvēģijas 3x3 saietu. Pasakaini skaista vieta, kas atrodas brīnumskaistā apkārtnē, fjorda malā, senas muižas teritorijā. Pati muižas ēka rakstos jau minēta 1666. gadā. Lai kā gaitā ēka ir piederējusi vairākiem Bergenas bagātajiem iedzīvotājiem, tai skaitā Kurtam Holtermādam (Curt Holtermann), kurš saimniecību pārņēma 1780. gadā. Viņš bija kuģa kapteinis, kas Nīderlandē tika apsūdzēts par kontrabandu. Vēlāk gan viņš tika attaisnots un par netaisno apvainojumu saņēma lielu naudas kompensāciju. Tiek uzskatīts, ka par šo naudu viņš nopirka Frekhaug muižu. Viņš uzcēla ēku ar nosaukumu "Muižas kungu māja". Inīciāli "CH" joprojām atrodas uz vairoga virs mājas galvenās ieejas.

1914. gadā to nopirka kristīgā organizācija "Indremisjonsforbundet" ar mērķi

atvērt kristīgu skolu. Tā kā skolas vajadzībām Muižas kungu māja bija par mazu, tika nolemts uzcelt vēl vienu ēku, bet gadu gaitā šī vieta ir izaugusi par ēku kompleksu un lielāko šāda veida skolu karalistē. Šeit ir vietas 186 studentiem. Galvenie virzieni, ko šeit ir iespējams apgūt, saistās ar cilvēka radošo un fizisko pilnveidi: fotogrāfija, mūzika, deja, drāma, ekstrēmie sporta veidi, izdzīvošana dabā, apmaiņas programmas Āfrikā, Austrālijā, Āzijā un Izraēlā. Šī skola tiek definēta kā pasaulē brīvākā skola, kurā nav vērtējumu, mācību programmu vai eksāmenu. Tas balstās uz pārliecību, ka studenti mācās labāk bez ārēja spiediena.

Paši saprotat, ka, pat, ja saietā vietas izvēle bija šķietami nejauša, vadoties pēc pilsētas tuvuma, atbilstošām telpām, guļvietām, tehniskā nodrošinājuma, beigu beigās mēs nokļuvām vietā, kas runā mūsu valodā, kas neredzjamā, bet sajūtamajā līmenī sakrīt arī ar mūsu emocionālajām vajadzībām.

Liāra Ozola

Svarīgi! Svarīgi! Svarīgi!

Izbraukšana uz lidostu tiešām ir precīzi plkst. 12.30.

Tas nozīmē, ka plkst. 12.30 jau visi sēž autobusā un māj atvadas palicējiem.

Un, nē, nevar 5 minūtes pagaidīt! Ja kādam nepieciešams izdrukāt iekāpšanas kartes, griezieties infocentrā. Apmaiņā pret lēcieniem ar lecamauklu, tava vēlme tiks piepildīta.

Otrdienas bērnu zagļa uzvarētāji: Klinta Liberta un Haralds Treimanis

Otrdienas puīšu zagļa uzvarētāji: Kate Rastina un Dzintars Lipors

Otrdienas meiteņu zagļa uzvarētāji: Marta Bogustova un Atis Rastins

Trešdienas zagļa uzvarētāji: Klinta Liberta un Dāvis Bogustovs

Konkursu rezultāti

Jūsu pastkastītēs ir nonākušu jau pieci "Pavārnīcas" izdevumi. Kopā šajos izdevumos bija atrodami seši lasītāju konkursi. Jāteic, ka tik lielu atsaucību redakcija tiešām nebija gaidījusi. Redakcija sūta sirsnīgus sveicienus vienīgajam konkursa dalībniekam Eduardam Krūmiņam. Balva, protams, bija!

Atbalstītāji

Latvijas Kultūras ministrija
Latviešu Biedrība Norvēģijā
Bergausis
A Kanti
Kancelera nams
Filkeskommune Hordaland

Kultūras ministrija

Reklāmas aģentūra

LATVIEŠU BIEDRĪBA
NORVĒGIJĀ
BERGENA

Latviešu Kultūras skola • Latvian Cultural School
BERGAUSIS
Kancelera
NAMS
www.kanciers.lv

KURZEME

**Ar ko tu kā kurzemnieks gribētu palie-
lities?**

Julgī: Dabas milestību un spīvumu, kas neļauj padoties pat visgrūtākajā situācijā.

Viola: Ar lepnumu, ko nesam sevī. Mēs jūtamies vareni!

Kāds ir kurzemnieks?

Diāna: Līga Reitere ir riktīga kurzemniece. Viss Kurzemes spektrs kā gadalaikos – nostalgiskais rudens, ziemas spelgonis, vasaras smaržas un krāsas, pavasara plaukšana.

Līga: Nebriesmīg šerp, skāļ un nešpetn cilēk.

Dziesma

Saulīt, mana krustamāte, pār upīti roku deve.

Ai dā rādi rallalādi, rallalādi,

Rai rai rīdi rallalādi rallalā.

Abi roki pilli pirksti zeltā grieztu gredzentīnu.

Saule sēja sudrabīnu dižajāja tīrumāja.

Kam saulīte smalku sēji, nevarēju salasīta.

Saulīt, mana krustamāte, pār ezeru

pārtēcēja.

Nesamirka zelta kurpes, ne sudraba villānītes.

Noriet saule vakarāja, sijājadama, vētidama.

Tīru zeltu sijājadama, sudrabīnu vētidama.

SĒLIJA

Redakcija, meklējot kādu Sēlijas pārstāvi, palikusi bešā, jo neviens aiz rokas noķertais savas saknes šajā novadā nav atradis. Mazākie bērni jautā: "Kas tas ir?", kamēr daži pieredzes bagātākie komentē, ka iepazīšanās vakarā Sēlija nav bijusi izvēļu sarakstā.

Dziesma

Divējādi saule lec, tek kalnā(i), tek lejā,

Divējāds mans mūžiņ(i)s ar to vienu dvēselīti.

Aiziet Saule vakarā(i), zelta zarus zarodama,

Kaut manam(i) mūžiņam(i) jel pusīte tā zarotu.

Ozols auga Daugavā(i) ledainām(i) lapiņām,

Tur Saulīte miglu meta, vai bij' ziema, vai vasara.

Trīs ritiņi Saule lēca aiz zaļā ozoliņa,

Paliek veci jauni puīši, tā kociņa nedabūja.

BILDE IR, SKAŅAS NAV

